

T-171. 2022.11.27 vasárnap
Az oroszlánok vermében

Kedves Gyerekek!

A múlt alkalommal ott hagytuk abba a Dániel történetét, amikor ellenségei, a tisztartók diadalmasan bevádolták őt a király előtt. Ez azért történt, mert rajta kapták, amint a szigorú tilalom ellenére Istenhez imádkozik. Először csak megkérdezik a királyt, hogy áll-e még a parancs, mire ő megerősíti azt. Erre azok elmondják, hogy Dániel nem becsüli őt, sem a tilalmat, amit hozott. Természetesen itt is jelen van a hazugság a beszédükben, mert Dániel valószínűleg jobban becsülte a királyt, mint az összes többi tisztartó. Amikor Dárius meghallotta és rádöbbsent a csapdára, már késő volt, de ennek ellenére szíve szerint azon volt, hogy megszabadítsa leghűségesebb szolgáját.

Napnyugtakor viszont ismét berohantak a királyhoz a rosszakarók és emlékeztették a királyt a vissza nem vonható törvényre. Erre a király szólt és bevetették Dánielt az oroszlánok vermébe. És itt mond egy nagyon érdekes dolgot Dárius: „**A te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson meg téged!**” **Dán. 6:16/b.** Ennek a pogány királynak volt Istenhite. Bizonyára hallhatta ő Dániel társairól is a tüzes kemencében, akár Nabukodonozor megtéréséről vagy talán láthatta azt a bizonyos ítéletes írást is a meszelt falon, amit Isten Belsazárnak üzent. Remélte, bízott benne, hogy Isten van olyan hatalmas, hogy ebből a biztos halálból is kimentse hű szolgáját. Aztán hoztak egy nagy követ és odatették a verem szájára és megpecsételte azt a király a gyűrűjével, hogy semmi meg ne változtasson Dánielre nézve. Nem tudom belegondolatok-e már abba, hogy milyen lehetett Dánielnek ebben az oroszlánveremben? Egy csomó éhes, kegyetlen vadállat, akiknek egészen közelről érezhette borzalmas leheletét, így Dániel egészen úgy érezhette magát, mintha elevenen sírba szállt volna, mondhatni a 'halál torkában' volt. De ebben az állapotban tapasztalta meg legjobban Isten közelségét, tanúja lehetett annak, hogy Isten angyala bezárta a vérszomjas fenevadak száját. Higgyétek el, hogy ha ti is az Úr Jézus követői vagytok és nagy veszedelemben, bajban, nehézségbe kerültök, azt nagyon jól tudja Isten és talán éppen azért engedi meg, hogy közel kerüljön hozzátok. Ilyenkor ugyanis önkéntelenül, ösztönösen is Őt hívjuk segítségül. Elismerjük, hogy Nélküle elveszünk. Háborút megjárt katonák elmondásából tudjuk, hogy sokszor az Istentagadó emberek haláluk óráján mégis Istent emlegették. Az Isten létezésének tudata mélyen benne van az emberben, csak legtöbbször elnyomja ezt és okoskodik, nem törődik vele.

Sok példa van a Bibliában arra, amikor Isten elküldi angyalát, hogy megőrizze az övéit. Egy személyes példát én is szeretnék megemlíteni. Egyszer egy hosszabb úton hazafelé mentünk az öt gyermekünkkel. Éreztem, hogy nagyon álmos vagyok, bár nagyon küzdöttem ellene, egyszer csak arra ébredtem, hogy a szembe jövő sáv legszélén vagyunk a padkán és nem messze jött szembe velünk egy másik autó. Ekkor egy pillanat alatt kiment szememből az álom, és óvatosan a saját helyünkre kormányoztam. Meg vagyok róla győződve, hogy Isten angyala fogta a kormányt, hogy ne történjen tragédia. Nem rajtam múltott a szerencsés kimenetel, mert éppen egy hasonló helyzetben korábban ebből egy súlyos balesetem lett.

Miután tehát lepecsételték a követ a király eltávozott a palotába nem evett azon az estén semmit és nem tudott elaludni. Éppen ezért már kora hajnalban szürkületkor felkelt és elsietett az oroszlánveremhez, ahol szomorúan kiáltott Dánielnek: „**Dániel! Az élő Istennek szolgálja, a te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-e szabadítani téged az oroszlánoktól?**” **Dán. 6:20/b.** Ekkor Dániel úgy szólítja meg őt: Király örökké élj! Úgy gondolom, hogy Dániel itt nem egy hangzatos megszólítással akart a királynak kedveskedni, hanem szívéből szólt és valóban örök életet kívánt a királynak, hogy megtérjen és éljen. Tulajdonképp Dániel egész élete egy bizonyágtétel volt előtte. Azzal folytatja, hogy az Isten által küldött angyal bezárta az oroszlánok száját, így nem árthattak neki, mert ártatlannak találtatott. Nagy dolog ez, amikor valakit vádolnak, de végül ártatlannak találják Isten és emberek előtt. Akik Isten Gyermekai lesznek azok is számíthatnak arra, hogy a Sátán vádolni fogja őket, minden bűn és vétek miatt, amit elkövettek, vagy elkövetnek. Ezen azt hiszem mindannyian, akik az Úrúi vagyunk átmentünk, hogy ha elkövetünk egy bűnt annak ellenére, hogy küzdünk ellene, rögtön ott a Vádoló: Látod, nem is vagy hívő, nem változtál semmit, ugyanolyan bűnös vagy és hasonlók. Nem csupán magunk előtt vádol minket, hanem Isten előtt is. De tudjuk, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, az Ő bűnt elfedező vérében bízunk, az megszabadult Isten haragjától.

Dárius nagyon megörült, amikor meglátta Dánielt minden sérelem nélkül és megparancsolta, hogy a vádlóit és hozzátartozóit vessék bele az oroszlánverembe. Még le sem értek a verem fenekéig, rájuk rontottak az oroszlánok és minden csontjukat összetörték. Ezután a király kihirdette az egész lakott földkerekségen, hogy féljék és rettegjék az emberek a Dániel Istenét, mert Ő az élő Isten, aki örökké uralkodik.

Dániel sorsa nagyon hasonlít az Úr Jézuséra. Egyrészt láttuk, hogy feddhetetlenül szolgálta a királyt, ahogyan az Úr Jézus is az Atyját, aztán az imádkozásban is ugyanolyan ragaszkodást, és hűséget látunk, mindkettőjük életében. Dánielt is elárulják, ahogyan Jézus Krisztust is, és mindketten kövel lezárt és lepecsételt helyre kerülnek, de élve jönnek ki abból. A Dániel vádlóinak az oroszlánok vermében lett végük, ugyanúgy Jézus Krisztus ellenségei a Sátán és angyalai a tűzzel és kénkövel égő tóba fognak vettetni. Ez a fejezet is nagy biztatás nekünk, hogy akik az Urat követik azok végül megjutalmaztatnak, ha nem is itt a földön, de majd Nála mindenképpen.

Ámen

